

LBRIS

We know
books

SVEN HASSEL

Legiunea blestemaților

Ediția a VII-a

Traducere din limba engleză de
RADU PONTBRIANT

ARMADA

Cuprins

Dezertor ticălos.....	7
Mureau ziua, mureau noaptea.....	12
Fagen.....	19
O sută treizeci și cinci de cadavre ambulante.....	27
Șmotrul.....	37
Prima noastră întâlnire.....	45
Ciudățeni din Balcani.....	51
Splendorile Balcanilor.....	58
Ursula.....	63
Ultimele zile.....	72
Permisia lui Porta.....	80
Direcția, Africa de Nord.....	83
Trei fete.....	94
La biserică.....	104
Înainte atacului.....	107
Marele spectacol de operetă.....	112
Prizonieratul.....	120
Porcul de Meier.....	137
Dormiți, băieți!.....	143
Batalionul de rezervă 988.....	150
Moartea la cosit.....	159
Pace separată.....	169
O soartă glorioasă.....	174
Trenul blindat.....	179
Încălziți cleiul!.....	187
Urări de boală lungă.....	195
Războiul se desfășoară după planul stabilit.....	200
Propaganda sovietică în prima linie.....	205
Retragerea de la Kiev.....	213
Pe patul de sârmă ghimpată.....	224
Comandant de companie.....	230
Von Barring.....	235

Dezertor ticălos

— *Cele cinci minute s-au scurs. Nu vă rămâne decât să suportați consecințele...*

Apăsară pe un buton. Doi SS-iști mătăhăloși în uniformă neagră pătrunseră în sală. Un ordin sec. Au târât-o apoi pe Eva până la o masă îmbrăcată în piele...

Genistul cel voinic fusese judecat în ajun și condamnat la opt ani de muncă silnică. Astăzi era rândul meu. Doi „câini de pază” m-au adus în fața Consiliului de Război, într-o încăpere spațioasă în care tronau două portrete de mari dimensiuni, așezate față în față: Adolf Hitler și Frederic cel Mare. În spatele fotoliului președintelui atârnav steaguri imense ale armatei aerului, armatei terestre, flotei și SS-ului. Pe pereți se înșiruiau fanioanele diferitelor arme: crucea neagră pe fond alb pentru infanterie; roșu pentru artilerie; galben pentru cavalerie; roz pentru trupele de blindate; negru cu franjuri de argint pentru geniu; cornul de vânătoare pe fond verde pentru vânătorii de munte și, tot așa, până și pupitrul judecătorului era acoperit cu steagul negru-alb-roșu al Wehrmachtului.

Curtea era alcătuită dintr-un consilier juridic (rol deținut de un maior), doi judecători (un *Hauptmann*, un *Feldwebel*), precum și un procuror (Sturmbannführer SS).

Un dezertor ticălos nu se bucura de dreptul de a fi apărat de un avocat.

Citirea actului de acuzare... Ordinul de a fi introduși martorii... Interogatoriul acuzatului... Tipul de la Gestapo intră primul, cel care ne arestase pe Eva și pe mine în timp ce făceam

baie la gura Weserului, iar murmurul văratic al valurilor nepăsătoare inundă deodată rumoarea hădă a Curtii. Dunele strălucitoare de nisip alb... Eva în soare uscându-și pulpele rotunde... Boneta ei de baie... Căldura care mă dogorea pe spate... Of, căldura, căldura aceea...!

— Da, am sărit pe birou și apoi pe fereastră...

Atunci mă interogaseră cinci polițiști. Au venit și ei să depună mărturie. „Da, mi-am dat un nume fals... Am mințit...”

Cel mai ciudat a fost că l-am revăzut pe *Kriminalsekretärul* care ordonase biciuirea Evei. Ceilalți dăduseră dovadă de sadism, pe când el se arătase a fi doar corect. Oamenilor corecți nu ai ce să le reproșezi. Și dinăștia sunt mulți pe pământ... Am început să visez cu ochii deschiși: dezertaseră cu toții. Și ce mai puteau face? Hoarde întregi de soldați mășăluiau pe toate drumurile. Doar ofițerii mai rămăseseră în spatele frontului, cu planurile și hărțile lor, cu frumoasele chipie și cu cizmele bine lustruite. Toți ceilalți se întorceau acasă, iar ei nu mă uitaseră. Din clipă în clipă, se va deschide ușa. Vor năvăli în sala Consiliului fără să spună nimic, dar cele patru paiate vor sări deodată de pe scaune, cu fețele livide...

— Introduceți martorul următor. Eva Schadows!

Eva! Tu, aici?

Era, într-adevăr, Eva?

Oh, da! La fel de reală precum sunt eu, Sven. Ne mai recunoșteam după ochi. Toate celelalte – măruntele taine vii, micile amănunte intime pe care doar noi le știam, pe care le savuraserăm cu ochii, cu buzele și cu mâinile atotcunoscătoare – dispăruseră. Doar ochii noștri rămăseseră cu teama lor și cu nădejdea de a fi veșnic aceiași. Oare toate astea pot dispărea în numai câteva zile?

— Eva Schadows, nu-i așa că-l cunoști pe acest om?

„Mutră scârboasă” e o expresie pe care o detest; mi s-a părut întotdeauna stupidă, exagerată. Și totuși nu găsesc alta care să descrie figura procurorului: avea într-adevăr o mutră scârboasă.

— Da.

Glasul Evei abia se auzea. Cineva foșni o hârtie și zgomotul ne făcu pe toți să tresărim.

— Unde l-ai cunoscut?

— La Köln. În timpul unei alarme aeriene, ceva obișnuit pe-atunci.

— Ți-a mărturisit că era dezertor?

— Nu.

Dar, nemaiputând îndura tăcerea apăsătoare, bâlbâi:

— Nu-mi amintesc să-mi fi spus.

— Gândește-te bine, fato! Sper că știi cât e de grav să depui o mărturie falsă în fața unei curți de justiție...

Eva privea în podea. Nicio clipă nu se uitase la mine. Avea fața cenușie, ca un bolnav după operație. Îi tremurau mâinile de frică.

— Ei bine, care din două? Ți-a spus ori nu că era dezertor?

— Da, cred că a zis ceva.

— Trebuie să răspunzi numai cu „da“ sau „nu“. Avem nevoie de răspunsuri precise!

— Da.

— Și ce ți-a mai spus? După toate astea, l-ai mai luat și la Bremen, i-ai dat bani, haine și multe altele. Așa-i?

— Da.

— Hai, dă-i drumul, să nu fie nevoie să-ți smulgem cuvânt cu cuvânt! Ce ți-a povestit exact?

— Mi-a spus că fugise de la regiment; m-a rugat să-l ajut, să-i procur acte. Și asta am și făcut...

— Atunci când l-ai întâlnit la Köln, era în uniformă?

— Da.

— Ce uniformă?

— Uniforma neagră a tanchiștilor, cu o tresă de *Gefreiter*.

— Cu alte cuvinte, nu puteai să nu remarci că era vorba de un militar?

— Nu.

— El te-a rugat să-l duci la Bremen?

— Nu. Eu i-am propus. Și am insistat. Avea de gând să se predea autorităților, dar l-am convins să n-o facă.

Eva, Eva, ce le tot îndrugi? De ce le torni minciuni?

— Altfel spus, l-ai împiedicat să-și facă datoria și să se predea autorităților?

— Da, l-am împiedicat să-și facă datoria.

Nu mai puteam răbda. Am sărit ca un nebun, urlând cât mă țineau plămânii, strigându-i președintelui că mințea încercând să mă salveze creându-mi circumstanțe atenuante, că îmi scoșesem uniforma în tren, între Pederborn și Köln și deci ea nu știuse că eram militar. Trebuie să-i dați drumul; habar n-avea că eram sub arme până în clipa în care am fost arestat, vă jur...

Președintele unui Consiliu de Război ar putea fi oare omenos? Nu știam, dar îmi doream să cred că ar fi fost posibil. Ochii lui erau însă la fel de reci precum cioburile de sticlă și privirea sa îmi curmă strigătele.

— Acuzat, păstrează tăcerea până când vei fi întrebat. Încă un cuvânt și dau ordin să fii scos din sală!

Cioburile de sticlă se rotiră ca un far.

— Eva Schadows, ești gata să juri că mărturia dumitale este conformă cu adevărul?

— Da. Dacă nu m-ar fi cunoscut, s-ar fi predat.

— Și tot dumneata l-ai ajutat când a evadat de la Poliția Secretă?

— Da.

— Mulțumesc. Cam asta ar fi... Ah, bine că-mi amintesc! Ai fost condamnată?

— Fac cinci ani de închisoare în lagărul de concentrare de la Ravensbrück.

Când o scoteau din sală, mi-a aruncat în sfârșit o privire lungă, iar buzele vineții i s-au rotunjit în chip de sărut, în timp ce ochii ei, deși păreau fericiți, erau nespuse de triști. Făcuse ceva pentru mine. Nădăjduia, credea că astfel îmi salvase viața. Pentru a aduce acest fragil aport la apărarea mea, își sacrificase cu bună știință cinci ani din viață. Cinci ani la Ravensbrück!

Cât de jos căzusem!

Au adus-o și pe Trudi, care leșină însă la puțin timp după ce se avântase într-o poveste încâlcită ce trebuia să întărească depozitia Evei.

Un martor care leșină în plină sală de judecată și este apoi evacuat pe brațe e un spectacol straniu. Au dus-o pe Trudi afară și, când ușa s-a închis în urma ei, a fost ca și cum toate ușile s-ar fi închis deodată pentru mine.

Sentința nu se făcu mult așteptată. Toată lumea se ridică în picioare pentru a asculta pronunțarea ei, ofițerii și funcționarii executând împreună salutul nazist.

— În numele Führerului...

„Sven Hassel, *Gefreiter* din Regimentul 11 Husari, este condamnat, prin prezenta hotărâre, la cincisprezece ani de muncă silnică pentru delictul de dezertare. Se mai hotărăște ca numitul Sven Hassel să fie scos din activul regimentului, pierzându-și toate drepturile civile și militare pe o perioadă nedeterminată. *Heil Hitler!*“

Dacă ai leșina și tu? N-ai vedea negru în fața ochilor ca atunci când încetau să te cotonogescă? Ce mai e și cu acest alt clișeu? „O rușine mai rea decât moartea.“ Chiar așa! N-ai fi crezut că-l vei folosi vreodată. Dar clișeele de aceea există, să le folosești. Acum te poți duce să spui lumii ce înseamnă. Ba nu, nu te poți duce nicăieri.

Eram atât de înspăimântat, departe de orice realitate, încât la început am ascultat comentariile președintelui fără a le înțelege. Spunea că sunt un *Auslandsdeutscher*¹, că fusesem încorporat în Danemarca și că femeii iresponsabile, femeii care nu merită onoarea de a fi germane, mă convinseseră să dezertez și că, pentru toate aceste motive, Consiliul – în nemărginita sa bunătate – găsisese de cuviință să nu mă condamne la moarte.

---

¹ „German născut în străinătate“ în lb. germ. în orig. (n. tr.).

Mureau ziua, mureau noaptea

Eram legați, doi câte doi, cu lanțuri la picioare și cătușe la mâini, înfășurați apoi cu un alt lanț lung, întins în jurul întregului detașament. Ne-au dus la gara de mărfuri sub paza severă a Poliției Militare, înarmată până-n dinți.

Am rămas îngrămădiți în vagoane trei zile și trei nopți...

„Înainte de a vă ura bun-venit în mica și drăgălașa noastră pensiune de familie, lăsați-mă să vă spun cine și ce sunteți!

Nu sunteți decât o adunătură de târfe păduchioase și de derbedei puturoși; o turmă de porci și de scroafe; drojdia omenirii. Asta ați fost dintotdeauna și așa veți rămâne până la sfârșitul vieții. Și, ca să vă puteți bălăci mai bine în mocirla voastră, ne asumăm noi sarcina de a vă face să crăpați încet, foarte încet, să aveți timp să prețuiți totul la adevărata valoare. Și vă asigur că nu veți duce lipsă de nimic – asta v-o spun eu! Toți cei de-aici ne vom ocupa intens de lecuirea voastră. Aș fi profund dezamăgit dacă măcar unul dintre voi nu s-ar bucura de toate astea.

Și acum, vă urez bun-venit în Lagărul Disciplinar SS al Wehrmachtului de la Lengries.“

Își biciui cizma lustruită cu vârful cravașei și lăsă să-i cadă monoclu.

Oare de ce indivizii de teapa lui purtau întotdeauna monoclu? Exista probabil o explicație psihologică.

Un *Hauptscharführer* SS citi cu voce tare regulamentul prin care totul era interzis, iar cea mai mică abatere putea fi pedepsită cu post, ciomăgeală și chiar cu moarte.

Inchisoarea: cinci etaje suprapuse, fără pereți despărțitori, doar cu gratii. Am trecut la percheziția corporală și la baie, apoi ne-au ras în cap, pe jumătate, iar prin toate părțile păroase ne-au dezinfectat cu un produs chimic răumiroșitor, care ustura și ardea ca focul. După aceea ne-au băgat în celule unde am rămas în pielea goală timp de patru ceasuri, SS-iștii supunându-ne unei noi „percheziții”: ne cotrobăiau prin urechi, prin gură, fără a uita subsuorile și nările. În sfârșit, ne administrară o spălătură stomacală ca pentru cai, care ne catapultă direct la latrinele înșiruite de-a lungul unui perete. Cel mai cumplit a fost pentru cele două tinere care, pe deasupra, au trebuit să suporte glumele obscene ale gardienilor și un „examen special”.

Hainele vărgate pe care ni le-au dat – bluzoane și pantaloni – erau dintr-o țesătură foarte aspră, gen pânză de sac, care îți dădea tot timpul senzația că ești năpădit de paraziți ori de furnici veninoase.

Un *Oberscharführer* ne puse să ieșim din nou și să ne aliniem în fața unui *Untersturmführer* care, adresându-se primului deținut de la capătul din dreapta al rândului, zbiră:

— Tu, vino-ncoace!

Un SS-ist îl îmbrânci pe om din spate, expediindu-l ca pe o paiață dezmembrată lângă mărunțul ofițer orgolios, în fața căruia își reluu automat poziția de drepti.

— Numele! Vârsta! Motivul condamnării! Repede!

— Johan Schreiber, douăzeci și patru de ani. Condamnat la douăzeci de ani muncă silnică pentru înaltă trădare.

— Ia spune, n-ai fost niciodată soldat?

— Am fost *Feldwebel* în Regimentul 123 Infanterie.

— Cu alte cuvinte, din nesupunere nu-ți dai osteneala să te prezinți cum se cuvine la raport. La asta se adaugă nerușinarea de a nu mi te adresa așa cum ai fost învățat. Îndreaptă-ți poziția, lepădătură! Vom încerca să te lecuim pe loc de asemenea apucături. Dar, dacă nu ajunge, spune-o cinstit și vom găsi o altă cale.

Privind în gol, *Untersturmführerul* zbieră:

— Ciomăgeală!

Peste câteva clipe omul zăcea pe spate, cu picioarele goale legate de-un stâlp.

— Câte lovituri, *Herr Untersturmführer*?

— Douăzeci!

Omul își pierdu cunoștința înainte de sfârșitul pedepsei, dar aveau ei mijloace să îndrepte lucrurile, mijloace cu nepuțință de descris și imediat omul putu să-și reia locul în rând.

Văzând ce pățise primul, următorul răspunse corect:

— *Herr Untersturmführer*, fostul subofițer Victor Giese, din Regimentul 7 Pionieri, prezent la raport, declară că are douăzeci și doi de ani și este condamnat pentru furt la zece ani de muncă silnică.

— Furt! Ce mârșavie! N-ai știut că un soldat n-are voie să fure?

— *Herr Untersturmführer*, declar că știu că un soldat n-are voie să fure niciodată.

— Și cu toate astea, ai furat.

— Da, *Herr Untersturmführer*.

— Asta înseamnă că ești tare de cap?

— Da, *Herr Untersturmführer*, declar că sunt tare de cap.

— Ei bine, cu tine ne vom arăta foarte mărinimoși și-ți vom da câteva lecții speciale. Tocmai se află aici un profesor minunat.

Cu privirea pierdută, *Untersturmführerul* mugii:

— Pisica cu nouă cozi!

Îl spânzurară de încheieturile mâinilor, cu degetele de la picioare abia atingând pământul...

Niciunul dintre noi – nici măcar femeile – nu scăpă nevătămat din această „luare de contact“. De altfel, am învățat foarte repede că la Lengries nu eram priviți ca bărbați și femei, ci doar ca porci, gunoaie și târfe.

Aproape tot ce se petrecea la Lengries era de nedescris, revoltător, monoton.

În ciuda fertilității sale macabre, imaginația aplicată a sadismului era remarcabil de mărginită, în timp ce sensibilitatea victimelor se tocea cu repeziciune. Călăii aveau mână liberă să-și descarce asupra noastră pofta de putere și cruzimea

folosindu-se din plin de acest prilej. Trăiau cu o intensitate pe care n-o mai cunoscuseră vreodată; sufletele lor duhneau mai rău decât trupurile bolnave și schingiuite ale deținuților.

Nu-i condamn nicicum pe gardieni. Și ei erau victimele unor împrejurări pe care nu ei le creaseră și, de altfel, au ieșit din toate acestea mai rău decât victimele lor, mai exact, cu sufletele putrede.

Am crezut cândva că va fi de-ajuns să povestesc despre Lengries pentru a le putea transmite oamenilor dezgustul meu și a le insufla voința de nezdruncinat de a reface lumea, o existență din care tortura să fie exclusă. Dar asemenea lucruri le înțeleg doar cei care le-au trăit, iar acestora este inutil să le reamintești. Cei care nu și-au pierdut niciodată libertatea mă privesc ca și cum ar fi tentați să mă creadă mincinos, cu toate că în sinea lor știu – după ce au sorbit cu lăcomie rapoartele masca-radei de la Nürnberg – că nu exagerez, ci, dimpotrivă. Ei refuză să privească lucrurile în față, preferând să îngroașe putregaiul temeliei, să tămâieze și să parfumeze tot mai mult...

Și totuși se va găsi poate un suflet mai curajos care va îndrăzni să asculte și să vadă fără să tremure. Am nevoie de acest suflet, de acest cineva, fără de care totul nu-i decât singurătate. Simt nevoia să-mi depăn povestea, să mă eliberez de ea. Să fie asta singurul motiv care mă împinge să scriu? Nu. Ba poate că, strigând în gura mare, mă înțeleg, cine știe?

Poate că nu intenționez decât să atrag atenția asupra mea, atenția și admirația gloatelor înspăimântate? Să devin pentru toată lumea eroul unor aventuri pe care nimeni nu le-a mai trăit...

Desigur, cei care le-au cunoscut sunt prea numeroși, iar eu nu pot avea tupeul să mă consider un fenomen. Prin urmare, nu știu prea bine de ce mă străduiesc să descriu lagărul de la Lengries. Fiecare e liber să-mi atribuie, după bunul său plac, motivul pe care-l dorește... Să nu uite însă nimeni că cei neîncrezători, adică tocmai cei care vor prefera să-și înăbușe imaginația, vor trebui să poarte povara vinovăției noastre viitoare, dacă toate lagărele Lengries din lume nu vor fi depistate și distruse fără îndurare încă din germene. Ce folos să citezi nume, locuri, națiuni sau acele ciocniri ideologice dintre țări, dintre

„blocuri“, în care niciuna dintre părți nu se gândește să-și analizeze propria conduită cu atât mai puțin să o reformeze!

Iată Lengriesul:

Un tânăr *Feldwebel*, condamnat la treizeci de ani de muncă silnică pentru a fi sabotat Reichul, a fost surprins pe când încerca să strecoare o bucățică de săpun uneia dintre deținute. Gardianul l-a chemat pe *Obersturmführerul* Stein, șeful secției, un individ cu o imaginație ieșită din comun.

— Ce-mi auziră urechile despre voi, porumbeilor? Ei bine, asta trebuie s-o sărbătorim!

Întregul etaj a primit ordin să coboare într-una din curți. Celor doi tineri li s-a poruncit să se dezbrace. Era în ajunul Crăciunului și în jurul nostru cădeau fulgi de zăpadă.

— Ei, și acum, nițică depravare, copii! zise Stein.

Cu toate că heringii marinați în oțet care ni se serveau din când în când nu erau comestibili, îi mâncam cu solzi cu tot. Când ne aflam în celulele noastre, aveam mâinile legate la spate. Prin urmare, mâncam lungiți pe burtă cu fața în strachină, precum porcii. Aveam la dispoziție trei minute să devorăm o mâncare adesea fierbinte.

Iar când în program erau prevăzute execuții, ziua începea cu ordine date cu fluierul, în timp ce soneria de alarmă răsuna de mai multe ori, indicând care dintre „etaje“ urma să coboare. La primul fluier trebuia să sari în poziție de drepți, cu fața spre ușa celulei. La al doilea, toată lumea începea să bată pasul pe loc: plum, plum, plum. Apoi un mecanism manevrat de un SS-ist deschidea în același timp toate ușile, dar noi continuam să batem pasul pe loc până când răsuna al treilea fluier.

Odată ajunși în curte, formam un semicerc în jurul eșafodului, o estradă înaltă de trei metri, pe care erau optsprezece spânzurători, cu optsprezece lațuri ce se legănau ușor în vânt. La baza estradei așteptau optsprezece sicrie deschise, din lemn brut.

Bărbații purtau pantalonii lor vărgați, iar femeile fuste văr-gate, și nimic altceva. Adjunctul citea condamnările la moarte, apoi condamnații urcau pe eșafod, oprindu-se fiecare, la rândul său, dedesubtul ștreangului. Doi SS-iști cu mânecile suflecate făceau oficiul de călău; după ce toate cadavrele se legănau la capătul frânghiilor, cu urina și excrementele curgându-le de-a

lungul picioarelor, un medic din SS arunca o privire indiferentă, semnaland călăilor printr-un gest că totul e în ordine. Cadavrele erau coborâte și azvârlite imediat în sicriile grosolane.

Dar dacă cineva e dornic să afle mai multe despre moarte, îi pot vorbi despre *Sturmbannführerul* Schendrich. Era tânăr, frumos, elegant, întotdeauna politicoș, prietenos și blând, dar temut și de SS-iștii pe care îi comanda.

— Ia să vedem noi – spuse el într-o sâmbătă seara, la încheierea apelului –, să vedem dacă ați înțeles bine tot ce v-am explicat. Voi încerca să dau un ordin simplu câtorva dintre voi și vom judeca împreună dacă a fost sau nu executat cum trebuie.

Chemă cinci oameni afară din rânduri, le ordonă să se întoarcă spre zidul care împrejmuia incinta închisorii, de care era strict interzisă apropierea la mai puțin de cinci metri.

— Înainteeeee... marș!

Cu privirea înainte, cei cinci s-au îndreptat spre zid și au căzut secerăți de gloanțele gărzilor postate în foisoare. Schendrich se întoarse din nou spre noi:

— Ce poți cere mai mult? Iată cum trebuie îndeplinit un ordin! Și acum, la comanda mea, îngenuncheați și repetați după mine... În... genunchi!

N-a fost unul să întârzie.

— Repetați acum după mine, cu glas tare și limpede: „Suntem porci și trădători!”

— Suntem porci și trădători!

— „Care trebuie stârpiți!”

— Care trebuie stârpiți!

— „Căci doar asta merităm. Măine, duminică, vom renunța să mâncăm! N-avem dreptul să mâncăm!”

— N-avem dreptul să mâncăm!

În fiecare sâmbătă seara, în curte răsunau asemenea coruri demențiale, iar duminica rămâneau fără hrană.

Celula alăturată de a mea era ocupată de o oarecare Käthe Ragner – oribilă la vedere, cu părul de un alb cretos și gura fără dinți din cauza lipsei de vitamine. Brațele și picioarele ei nu erau decât niște oase lungi, acoperite de o piele cenușie. Numeroase plăgi purulente îi acopereau trupul.